

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. II. Aliquot miracula post mortem illius patrocínio præterea impetrata:
translatio corporis et memoria annua a Sixto IV Papa concessa: cultus
ejusdem impugnatus, et confirmatus: concessa de eodem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

AUCTORE
C. S.

Benedictus XIV Papa lib. II de Beatorum canonizatione etc., cap. 24, § 2, num. 7 illum die 5 ejusdem mensis obiisse scribant, eoque die ex dictis dicendisque ille Viglevani colatur, fortasse beata ejus mors contigerit quidem die 5 Octobris, sed post occasum solis, ac propterea Taegius eandem ad diem 6 retulerit Italico computandi modo, qui dies ab occasu solis orditur, uti etiam alibi in Opere nostro observatum fuit.

§ II. Aliquot miracula post mortem illius patrocini præterea impetrata : translatio corporis et memoria annua a Sixto IV Papa concessa : cultus ejusdem impugnatus, et confirmatus : concessa de eodem Missa et Officium.

Magna beati Viri sanctitas, populique de eo justa æstimatio verisimilia faciunt, quæ laudati Marchesius et Lafonus de Viglevanensium mox post auditum illius e vivis excessum, ad cœnobium concursu, deque suavissimo ejusdem corporis odore narrant; quem tamen posterior, ipso, quo tumulabatur tempore, alter ex juratis, ut inquit, multorum testimoniis, ex illius tumulo multis diebus erupisse affirmant; quæ utriusque relatio simul vera esse potest. Addunt, ipsum etiam visum esse, Dominicano suo habitu indutum, magnaque in gloria spectabilem e sepulcro surgere, quod Marchesius, ex publicis authenticisque testimoniis pariter constare asseverat. Ut sit, miraculis illum post mortem suam claruisse, etiam testatus est Taegius, et appensis ad ipsius sepulcrum votivis donariis confirmavit supra num. 9; quod etiam fecit in Chronico ad annum 1471, ubi post relatum ejusdem pium obitum et sepulturam in ecclesia Prædicatorum Viglevani, mox subnequit ista: Ubi et miraculis claret, ut imagines ac vota cerea, ad ejus tumulum suspensa, protestantur. Huic adde Leandrum Alberti in ejusdem elogio dicentem: Cujus admirandam sanctitatem miracula, quæ secuta sunt ejus decessum, et simulacra cerea ad ejus appensa sepulcrum apertissime testantur.

24 Neuter tamen horum ullum miraculum speciatim memoravit præter id, quod ex Taegio dedi num. 9 et 40 de recuperata Stephano comiti Placentino gratia Galeacei Mariæ Sfortiæ, Mediolanensium ducis, quodque etiam Leander, sed brevius annotavit hoc modo: Stephanus Placentinus comes a Galeacio Sfortiæ, principe Insubrium, tribus oppidis spoliatis, voto emisso ad beatum Matthæum, novo quodam modo e vestigio recuperavit. Neuter etiam crimen Stephani, seu verum, seu falso impositum, quo eam Galeacei offensam incurrerat, insinuavit; verum ex iis, quæ Muratorius in Annalibus Italiæ ad annos 1468 et 1476 de eodem Galeaceo scripsit, nemo mirabitur, si is innocentem comitem ea pena nullasset. Porro cum ex eodem Muratorio habeamus, Galeaceum anno 1476 a suis sede trucidatum fuisse, relatum de Stephano fa-

Ex miraculis, quibus post obitum certe claruit,

ctum intra quinquennium a morte B. Matthæi D
figendum est.

25 Quæ præterea Marchesius, enarrat, miracula ex Italico sermone Latine versa accipe: In loco Besate diæcesis Mediolanensis, quinque milliaribus a civitate Viglevanensi dissito, Antonia, Bertramni Valli uxor, filium habebat, quinto jam anno quartana febris laborantem, quæ in continuam tandem versa eundem ad extrema deduxit. Mater, quæ incertis de causis peregre versabatur, domum reversa filium suum aliquot horis ante mortuum invenit. Quo comperto, dum illa velut sui impos lamentabatur, incidit ei in mentem de sanctitate Matthæi, quem Viglevani conciones habentem noverat; plenaque spe de impetranda illius precibus suo filio vita, vovit, se ejusdem tumulum invisuram, ac nescio quid muneris in accepti beneficii testificationem oblaturam; cum Deus in Sanctis suis mirabilis eodem temporis momento filium illi suum salvum et incolumem restituit. Quare ambo parentes, ut votum suum explerent, Beati sepulcrum inviserunt, ibique scripto, publica auctoritate die 24 Aprilis anni 1471 confecto instrumento, miraculum hoc testati fuere. Vide, quæ hinc pro ejusdem Beati anno emortuali superius num. 20 et sequenti annotati.

26 In quodam loco diæcesis Mantuanæ quidam juvenis, Leonellus nomine (apud Lafonum pro juvene mulier juvenula dicitur) post multorum annorum infirmitatem eo redactus fuerat, ut sibi relictus a medicis, et loquendi destitutus facultate, in extrema vitæ termino versaretur. Dum itaque jam pararentur funebria, quidam amicorum ipsi inclamavit, ut B. Matthæo Mantuano se committeret pro vita impetranda, si æternæ suæ salutis expediret. Fecit id interna, ut potuit, voce infirmus; moxque sensit velut quendam omnia membra tangentem, ac subito se sanum validumque expertus est, ut propriis virtutibus valuerit se e lecto erigere, clamantique: Modo per gratiam Dei et B. Matthæi sanus sum; ac reipsa velut sanus comederit, et lecto egressus sit, non secus atque nullo umquam malo fuisset correptus.

27 Quædam mulier Viglevanensis, Augustini Moscone filia, post multorum dierum in partu dolores filiam peperit, omnium, qui viderant, opinione mortuam. Hujus animæ jacturam miserata ejus soror ad B. Matthæum recurrit, supplicans, ut infanti vitam procuraret, nec sacro fonte ablueretur. Ultra votum obtinuit: nam infans non modo baptizata fuit, verum etiam multis annis vixit. Dum in eodem Viglevanensi oppido in domo Francischini Maggi quidpiam fabricaretur, ingens saxum e muro decidit in ipsius uxoris dorsum, quæ alia quædam saxa colligebat. Tam lethalis fuit læsio, ut mulier multis horis deliquium animi passa ab accessitis medicis mortua reputaretur. Tandem medicatis fasciis involuta, lectoque imposita, recepto sensu, tam vehementem experta cruciatum est, ut e vestigio morituram se crederet. Invocato tamen interna, quod externa non poterat voce, B. Matthæi auxilio, statim fuit exaudita, ita ut postero mane e lecto surrexerit, velut nunquam afflicta malo, quod de illius vita desperare fecerat medicos.

28 Mulier ex acervo lapidum admodum alti parietis præceps acta; Christophorus cœmentarius

narratur unum de puero resuscitato;

alterum de moribundo subito sanato;

tertium de infante mortua credita; quantum de muliere graviter sauciata;

quintum, sez-
tum et septi-
mum de peri-
clitantibus e
lapsu; octa-
vum de sanato
filio ducis
Sfortie;

allatæ de
aliis genera-
tim.

Castellini
verba recitare.

Sixtus IV
Papæ concessit
illius corporis

* i. heroicæ
que

translatio-
nem, et an-
nuam memo-
riam: caput
thece argen-
teæ.

Arius e sublimis ædificii tecto prolapsus; filia Joannis Baptistæ Gravelloa capite deorsum e scalis provoluta, de quorum omnium vita actum esse, judicaverunt medici, B. MATTHEO cum voto commendati incolumes evaserunt, plagis, quas e lapsu exceperant, repente sanatis. Galeaceus II (*Sfortia scilicet, de quo egimus, qui fuit secundus e Sfortis duæ Mediolanensis, sed sui nominis primus*) et Bona (*Sabaudica*) ejus uxor, Mediolanensium duces, eidem Beato votum fecere pro salute sui filii, qui etiam confestim sanitatem recepit.

29 Eodem patrocinante, Deus illuminavit cæcos, recto gressu donavit claudos, lethiferas pepulit febres, sustulit acerbissimos calculorum, pleuritis, intestinorum, stomachi, capitis, gangræna pestiferæ, hydropisis, oppilationum, aliosque innumeros cruciatum. Ipse mutis natis impetravit loquendi facultatem, et sterilibus feminis fecunditatem, partusque felices. Tot denique, tantaque fuere ad illius invocationem a Deo concessa miracula et beneficia, ut, cum ex fidelium donariis exstructum ei esset præclarum sacellum, quod nobilis vir Jacobus Carbone deinde exornavit, corpus ejus e primo suo tumulo in illud translatum sit, et super altari marmoreæ arce impositum; ubi a fidelibus non solum privata devotione colitur, verum etiam ex indulto Apostolico festum illius annum Officio et Missa ex communi confessoris non pontificis in eodem conventu celebratur, totaque civitate solemniter agitur die 5 Octobris, quo ille obiit. *Vide tamen de die obitus supra num. 22.*

30 Legitimum porro hujus B. Matthæi cultum probat, quem supra dixi, Lucas Castellinus in *Tractatu de certitudine gloriæ Sanctorum canonizatorum etc.*, cap. 2, pag. 152 et sequenti, inter alias cultus concessiones, a Sede Apostolica specialiter factas, hanc quoque, de qua modo agimus, reponens. *Ejus verba habet: His omnibus addi potest concessio Apostolica ad instantiam et petitionem Generalis Ordinis Prædicatorum, F. Salvi Cassettæ de Panormo, facta a Sixto IV, die 8 Februarii 1484 in honorem venerabilis viri Dei F. Matthæi de Mantua, Ord. Præd., qui ob eximiam morum sanctitatem, et ob eminentes eroicasque ipsius virtutes, clarum lumen Ord. Præd. (dum viveret) ab omnibus appellabatur, cujus felix obitus accidit anno 1244 (imo ultra duo sæcula serius, ut probatum est) in conventum S. Petri Martyris de Viglevano, non sine magno splendore sanctitatis et miraculorum, etc.*

31 Qua concessione duo principaliter elargitus est summus ille Pontifex. Primum videlicet, ut corpus dicti Beati a primo, in quo sepultum erat, tumulo ad alium digniorem et honorificentiorum in eadem ecclesia transferretur. Secundum, ut in festo Dedicationis ecclesiæ S. Petri Martyris de Viglevano de illo (*Matthæo scilicet*) solemniter fieri atque decantari possit illius memoria cum oratione, prout ab eo tempore usque modo (*id est, usque ad annum 1628*) factum est; non sine magno populorum concursu et devotione. Non tamen de eodem Beato fit Officium, neque cantatur Missa; ut aliqui non recte scripserunt. Imo ex libris publicis ejusdem civitatis Viglevanensis, subsignatis propria manu consulum ac notariorum, Francisci videlicet Potelli, et Joannis Angeli Fascia, notarii, et cancellarii universitatis ejus-

dem civitatis, sigillo publico ipsius civitatis munitis, apparet, caput ipsius Beati honorifice reconditum esse in theca argentea, in qua leguntur sequentia verba: BEATO MATTHEO ORDINIS PRÆDicatorum, PATRONO SUO, POPULUS VIGLEVANI HOC DICAVIT 1518.

32 Et in arca marmorea, in qua jacet sacrum ejus corpus, sequentia verba pariter conspiciantur: HIC TIBI PRÆCO FUIT, PATER EST VIGLEVANI ZELUS, QUEM CAPUT ARGENTEUM MARMORIS ARCA TENET DIE 25 APRILIS 1519. *Duo hi versiculi, nescio, cujus culpa, sine dubio vitiosi sunt; at quid si sic exponendi sint? Hic in terris, tibi præco fuit, nunc Pater, seu patronus est in calis, o Viglevanensis, quem, seu cujus reliquias, caput scilicet, theca argentea in formam capitis elaborata, reliquum vero corporis arca marmorea tenet seu servat inclusum. Pergo Castellini verba recitare.* Ex eisdem, inquit, litteris universitatis et communitatis dictæ civitatis Viglevani clare quoque habetur, qualiter in publico consilio nobilium atque civium ejusdem civitatis anno 1625, die 20 Octobris fuit stabilitum atque ordinatum, ut apud Sedem Apostolicam fiat instanter petitio, ut concedatur licentia Sacrum faciendi, et Officium recitandi de dicto beato Matthæo in die suæ solemnitatis ex voto facto ab eadem civitate in honorem ipsius Famuli Dei.

33 Castellini dicta partim probavit firmavitque Benedictus XIV summus Pontifex in *Opere suo de Servorum Dei beatificatione, et Beatorum canonizatione lib. II et IV agens de beatificationibus æquipollentibus, et concessionibus cultus, a Sede Apostolica factis, idque argumentum exemplis illustrans; unde, quæ ad B. Matthæum hodiernum pertinent, juverit hic descripsisse. Lib. II, cap. 24 hæc habet: Adeo percrebuit fama sanctitatis hujus Beati (Matthæi Mantuani) ut summus Pontifex Sixtus IV vivæ vocis oraculo concesserit, ut ejus corpus a primo, in quo sepultum erat, tumulo ad aliud dignius sepulcrum et honorificentius in eadem ecclesia transferretur, et ut in festo Dedicationis ecclesiæ S. Petri Martyris ejus memoria solemniter decantaretur et fieret; uti colligitur ex authentico instrumento, existente in archivo conventus S. Petri Martyris civitatis Viglevanensis. Tum subdit ipsum instrumentum, quale hic ex eodem refero.*

34 In Dei Filio sibi charissimis ven. Patri Priori, seu Præsidenti, ac patribus et fratribus universis conventus Viglevanensis, provinciæ Lombardiæ Ordinis Prædicatorum, Fr. Salvus Cassetta de Panorma, sacre Theologiæ professor, ac ejusdem Ordinis humilis Magister et servus, salutem et pacem in Domino Jesu, omnium Salvatore. Quum eos honore et celebratione dignos existimemus, qui vitam præclaris moribus ac virtutibus ornatam duxerint, ea ratione litteras has omnibus recte sentientibus legendas proponere statuimus, ut præclari meritis et laudibus digni viri nequaquam tenebris obducti, aut merita commendatione fraudati videantur. Quod si Romanos, Græcos, barbaros, qui, etsi virtutibus clari, Christum tamen ignorantes, scriptorum ingenii adeo celebratos et eloquio illustratos, tantopere admiramur et colimus; quid vero Christo initiatos sanctissimos viros, religione, pietate, sanctimonia conspiciuos, vel silentio involvimus, vel suarum laudum splendore carere patimur?

AUCTOR
G. S.

reliqua ossa
tumbæ mar-
moreæ inclu-
duntur: eo-
tum civitatis
pro augendo
illius cultu.

E

Utramque
Sixti IV con-
cessionem
probavit Be-
nedictus XIV

F

ex litteris
Salvi Casset-
tæ, Magistri
Ordinis Præ-
dicatorum,

AUCTORE
C. S.
in quibus hic
scripsit, se
eam a Sixto
impetrasse,

* an Hunc?

omnesque ad
Beatum imi-
tandum, co-
lendumque
hortatur :

hinc auctus
ejusdem cul-
tus

et postea occa-
sione Decreti
Urbani VIII
ab episcopo
Viglevanensi
impugnatus,

35 Quam ob rem, cum ab ineunte hac sacra nostra Prædicatorum religione clarissimi virtutibus et doctrina viri semper floruerint, qui, beato Dominico duce ac fundatore, in agrum militantis Ecclesiæ uberrimos fructus attulerint, accessit in temporibus nostris vir sanctitate, vitæ innocentia, sacris moribus et animi integritate præstantissimus, Fr. Matthæus Mantuanus, quem Deus immortalis, ut vitæ puritate præcipuum, ita et morte pretiosa sanctissimum ostendit; cujus integritas, sanctimonia, religio mortalibus et immortalibus non modo humanum, sed angelicum potius præstiterunt, cujusque ea sunt merita, ut pluribus et signis et miraculis usquequaque claruerit. Hinc igitur, ne fidelibus jaceret ignotus, ceteris ad bene vivendi et imitationis exemplum proponendum duximus, et nuper, cum ad pedes Sanctissimi in Christo Patris et domini nostri, domini Sixti, divina providentia Papæ IV, essemus, ab ejus clementia vivæ vocis oraculo impetravimus, ut ejus sacrum corpus a primo, in quo sepultum erat, tumulo ad aliud dignius et honorificentius (sepulcrum) in eadem ecclesia transferretur, atque ut in festo Dedicacionis ecclesiæ S. Petri Martyris de Viglevano, ejusdem Ordinis, ejus memoria solemniter decantetur et fiat.

36 Quare fideles omnes hortamur in Domino, ut Sanctorum omnium meritis et exemplis provocati atque incensi bene ac recte vivendi semitam sequantur, et hujus religiosissimi et sanctissimi Viri precibus immortalem gloriam se sperent consecuturos. In quorum omnium fidem et testimonium sigillum officii nostri duximus præsentibus apponendum. Bene valete, et Deum pro nobis orate. Datum Romæ die octava mensis Februarii anno Dominicæ Nativitatis millesimo quadringentesimo octuagesimo secundo. *Hactenus epistola laudati Magistri Ordinis Prædicatorum. Porro, cum B. Matthæus die 5 vel 6 Octobris anni 1470 vel sequentis ex supra dictis obierit, sequitur, ejusdem publicum cultum, qui statim a morte illius ex Viglevanensium pietate cæptus fuerat, undecimo duodecimo post eandem anno a summo Pontifice concessum firmatumque fuisse; atque ipsum proinde Matthæum æquipollenter, ut loquuntur, beatificatum fuisse.*

37 Sequitur secundo, arcam tamen marmoream, et argenteam thecam, in quibus sacræ ejus reliquæ asservantur, primum trigesimo septimo circiter post eandem beatificationem anno perfecta esse, si recte se habeant inscriptiones num. 31 et 32 relatæ. Haud dubie post concessum a Sixto IV Matthæi cultum crevit Viglevanensium erga Beatum pietas et fiducia, ex eorumque collectis votivis donariis ac civitatis munificentia tandem annis millesimo quingentesimo decimo octavo et sequenti prædictæ thecæ argentea sacro illius capiti, arcaque marmorea reliquo corpori honorifice asservandis confectæ fuerunt.

38 Concesso a Sede Apostolica, quem diximus, cultu B. Matthæum merito honorare perreperant Viglevanenses usque in annum 1625, quo celebrata Urbani VIII Papæ de veneratione eorum, qui cum sanctitatis aut martyrii fama vel opinione obierunt, decreta prodire, quibus nonnullorum temeraria aut inconsulta in hujusmodi defunctis cultu exhibendo facilitas inhibebatur. Ex hisce enim decretis male intellectis Franciscus Romerius, octavus Viglevanensium episcopus, delatum hactenus B. Matthæo cultum censuit prohibendum. At Beati sui causam apud sacri Officii

Congregationem Romæ suscepit Prior conventus Viglevanensis, et feliciter evicit. Ita rursum docet Benedictus XIV in supra laudati Operis libro II, cap. 24, § 2, inter declarationes casuum in Urbani VIII decretis exceptorum ad præsens propositum hanc referens: Feria 3, die 2 Decembris 1625 fuit Congregatio sancti Officii in palatio illustriss. et reverendiss. domini Cardinalis Bandini in regione Campi Martii, coram illustriss. et reverendiss. dominis S. R. E. Cardinalibus, generalibus Inquisitoribus, in qua Prior conventus S. Dominici Viglevani lecto memoriali, decretum fuit, scribendum esse episcopo dictæ civitatis, ne impediatur cultum et venerationem exhiberi solitam B. Matthæo ultra centum annos, cum sit de comprehensis in paragrapho: DECLARANS.

39 Decretum prædictum (ita pergit ibidem laudatus Pontifex) exstat in Regestis Decretorum sacræ Congregationis sancti Officii, in quibus exstat etiam Epistola, ab eadem sacra Congregatione conscripta episcopo Viglevani. *Hic subdit eandem epistolam, quam, quia Italico sermone scripta est, Latino subnecto.* Prior conventus S. Dominici ejusdem civitatis (Viglevanensis) sacræ Congregationi exposuit, in suorum ecclesia cultum et venerationem impendi cuidam beato Matthæo, spatio centum et plurium annorum, velut tali, honorato, idque jam a vestra dominatione impeditum ob decretum hujus sacræ Congregationis, elapsis mensibus publicati de veneratione personarum cum sanctitatis aut martyrii fama mortuarum. Et quia in prædicto Decreto mens Sanctissimi Domini nostri, sacræque Congregationis non fuit, ut comprehenderentur ii, quorum cultus cæptus et toleratus fuit ultra annos centum, imo cum illi expresse excipiantur in paragrapho DECLARANS etc, et in his verbis: LONGISSIMI TEMPORIS SCIENTIA etc; propterea, cum in hoc casu sit beatus Matthæus, jusserunt me ad vestram dominationem scribere, ne continuationem cultus venerationisque ei hactenus exhibitæ impediatur, etc.

40 Sane casum ab Urbani VIII Decreto exceptum hic locum obtinere, manifestum est ex paragrapho in Epistola mox allegato. Sic enim is habet: Declarans, quod per superscripta præjudicare in aliquo non vult, neque intendit iis, qui aut per communem Ecclesiæ consensum, vel immemorabilem temporis cursum, aut per Patrum virorumque sanctorum scripta, vel longissimi temporis scientia ac tolerantia Sedis Apostolicæ; vel ordinarii coluntur. Atqui Matthæi, de quo hic, cultus jam tum inchoatus fuerat a tempore centum annorum metam excedente, quod annorum spatium per longissimum tempus, illiusque immemorabilem decursum in eodem Decreto indicari, etiam ipsemet Urbanus VIII declaravit in Brevi, die 5 Julii anni 1634 edito; idemque cultus perseveraverat ejusdem longissimi temporis scientia ac tolerantia (imò et expressa concessione) Sedis Apostolicæ (nempe Sixti IV Papæ) et ordinarii, nimirum ab anno 1482 usque ad annum 1625, ut liquet ex prædictis.

41 Perhonorificum etiam huic B. Matthæo est, quod Castellinus num. 32 asseruit, de litteris universitatis, communitatisque Viglevanensium, eodem anno 1625, die 20 Octobris in publico consilio et ex voto exaratis de instando apud Sedem Apostolicam pro obtinenda licentia Officii et Missæ de eodem celebrandi: verum, cum nec

D

a sancti Officii
Congregatione
vindictatus
fuit,

E

hodieque per-
severat,

F

quodque Vi-
glevanenses
a Sede Apo-
stolica petere
voverant,

in

A in Decreto sancti Officii, die 2 Decembris ejusdem anni, quod recensui, edito, nec in litteris ad Viglevanensem episcopum de permittendo illius cultu datis, quas pariter retuli, de nova hujusmodi concessione ulla fiat mentio, solumque caveatur, ne episcopus continuationem cultus venerationisque ei hactenus exhibitæ impediatur, videntur Viglevanenses, aut voti sui executionem in aliud tempus distulisse, aut, si eam tunc eidem Priori conventus civitatis suæ commenda- verint, sua spe interim frustrati fuisse. Certe ipsemet Castellinus, qui Opus suum anno 1628 vulgavit, verbis num. 31 datis expresse negavit, de eo Missam cantari, aut Officium feri suo tempore soluisse, ut aliqui (inquit) non recte scripserunt.

42 Concessam tamen postea hanc fuisse a Sede Apostolica facultatem, persuadent alii, Castellino antiquiores, nisi hi alios, quos Castellinus redarguit, leviter secuti fuisse credendi sint. Certe, B. Matthæum Officio et Missa Viglevani in conventu S. Petri Martyris, Ordinis Prædicatorum, quotannis die 5 Octobris ex speciali indulto Apostolico coli, deinde etiam asseruerunt Marchesius in Diario Dominicano, Neapolitanis typis anno 1679 excuso, et Lafonus in Anno item Dominicano, Ambianis anno 1742 edito, quos non temere id scripsisse, persuasum mihi habeo ex sæpe laudati Benedicti XIV Opere, in cujus libro IV, part. 2, cap. 3, num. 12 id ipsum etiam affirmatur.

AUCTORE
C. S.
Officio et
Missa annuis
deinde etiam
auctus est.

DIES SEXTA OCTOBRIS.

SANCTI, QUI PRIDIE NON. OCTOB. COLUNTUR.

B	Sanctus Sagaris, episc. martyr Laodiceæ in Phrygia. S. Fides V. M. et Socii MM. Aginni in Aquitania. SS. Marcellus, Castus, Æmilii et Saturninus MM. forte Capuæ in Campania Felici. SS. Rogatus, Saturninus, Faustinus et Martialis MM. in Africa. Item SS. Januarius et Ammonus MM. forte Romæ.	E	S. Yvius diaconus conf. Wiltoniæ in Anglia. S. Enimia virgo, forte regina, et abbatissa in diocesi Mimatensi in Occitania. S. Apollinaris archiepisc. Bituricensis in Gallia. S. Magnus episc. Opitergiensis, deinde Heracleensis, conf. forte Heracleæ. S. Pardulfus abbas conf. Waracti in diocesi Lemovicensi in Gallia.
C	S. Prudentius M. Besuæ in Burgundia. S. Eroteis M. in Græcia. S. Probus episc. conf. Cajetæ in Campania Romana. S. Renatus episc. conf. Surrenti in regno Neapolitano. S. Romanus episc. conf. Autissiodori in Gallia. S. Bartius, seu Barsius, episc. conf. Vasioni in comitatu Vindauscensi.	F	S. Epiphania virgo sanctimonialis Ticini in Insubria. S. Nicetas conf. in Græcia. B. Adalbero episc. Herbiopolensis conf. Lambaci in Austria Superiori. S. Bruno conf. Ordinis Carthusianorum fundator in Calabria. S. Artaldus ex Carthusiano episc. conf. in Bugesia, Gallia provincia.

PRÆ-